

# AKATALPA

Ekim 2023 - Sayı 286

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

**Ahmet ÇAKMAK**

## HAYATIN ŞARKISI

damlalar düştü kurak topraklara  
bir ahımla  
sağ salim döndü köylerine Roboskiler  
taybet ana ayağa kalktı  
yere düşen ekmeğini kaldırarak  
inlemesi kesildi Suriçi sokaklarının

annesinin kucagında kaldı Alan Kurdi bebek  
küçük bir hıçkırığımla  
nefes almaya başladı George Floyd  
kalın, kıllı, zalim bacaklar altında  
ipten geri döndü Şair Şiraz'da

tam umudumuz kesilmişken  
kayıplar geri geldi  
bir iç çekişimle  
bir cumartesi günü  
ve şarkısı içinde bitenler  
en güzel sesleriyle söylediler  
hayatın ve aşkın türküsünü  
binlerce ahımızla

3 Ocak 2023



18 Ağustos 2023, Ahmet Çakmak ile Ramis Dara  
Bursa- İpekhan'da.

**Zabit KARAKÖSE**

## İHBAR

bu ne kar aman allah'ım, doğalgaz faturam beş bin olacak  
mevsimlerine sual olmaz ama hani sıcak çorba, hani  
sokaktaki çocuk  
bu bembeyaz örtü cam arkasından ütülü bir çarşafı  
anımsatıyor  
ama böyle banklarda uyku, böyle aç karnına, böyle yalın  
ayak

bu ne yasa aman allah'ım, içimde yaşananlar içimde  
bomba  
devletlünün kestiği parmak kanamaz ama terazi hep o yana  
liyakat, adalet, eğitim, sanat: susuzluk. kana kana...  
çölde değil, tam burda; anadolu hani, küçük asya

bu ne tokat aman allah'ım. yıkıldık... bu ne şamar...  
kim döküyor bu karanlığı, bu güneş kimlere doğar  
bu sessizlik, bu terkediş, bu kırmızı, bu yaşanmamışlıklar  
biz bi'haber mutluluktan... onlar allah'ım; pek mutludurlar

Eylül '23

**Hasan ÜNAL**

## DALGACI MAHMUT

Dalgacı Mahmut, bizden alırdı boyayı.  
Beklerdi hep, yağmur sonrası güneşi.  
Benden duymuş olmayın ama  
Gökkuşağını da o boyardı,  
Biz boyarken çiçekleri!

Gülçin Yağmur Akbulut, Necati Albayrak, Sevda Altınkaya, Elif Altıntaş, Hicran Aslan, Cansu Aydın, Naci Bahtiyar, Ali Asker Barut, Dilek Bayram, Ahmet Çakmak, Fuat Çiftçi, Halim Çiftçi, Ramis Dara, Mustafa Demircioğlu, Rabia Deveci, Ahmet Şerif Doğan, Mehmet Dönmez, Hasan Efe, Furkan Eren Ekici, Barış Erdoğan, Osman Serhat Erkekli, Gül Yıldız Ermiş, Seyit Filizkol, Nurkan Gökdemir, Nihan Işıker, Zabit Karaköse, Hatice Eğilmez Kaya, Kemal Kolçak, Nevzat Konşer, Dilaver Korkmaz, Lokman Kurucu, Turgut Can Küçük, Mustafa Oğuz, Musa Öz, Bahadır Özdemir, Mehmet Rayman, Deniz Sarıtop, Muharrem Sönmez, Duygu Taylan, Ahmet Yılmaz Tuncer, Yeprem Türk, Yalçın Ülker, Hasan Ünal, Fırat Werger, Ümit Yıldırım, Rıdvan Yıldız, Seçkin Zengin.

## Ümit YILDIRIM

**Kesişen Yollar**

17.yüzyıl halk ozanı Gevheri, “*O yana bu yana bakma / Beni ateşlere yakma / Elini koynuna sokma / Seni senden sakınırım*” der bir semaisinde. Aynı kıskançlığı biz, 20.yüzyıl şairi Faruk Nafiz’de de görürüz: “*Düşmanımdır seni kim bulursa cana yakın / anan bile okşasa benim bağrım kan olur.*”

Gevheri’nin aynı şiirindeki “*Sen bir kuzu ben bir kurdum*” dizesine karşılık Faruk Nafiz, üç yüzyıl sonrasında aynı kalıpla: “*Sen bir âhû gibi dağdan dağa kaçsan da yine / Seni aşkım canavarlar gibi takip edecek!*” der (1925). Faruk Nafiz’in çağdaşı Necip Fazıl da “Beklenen” (1928) adlı şiirine aynı imgeyle başlar: “*Sen kaçan bir ürkek ceylansın dağda / Ben peşine düşmüş bir canavarım.*”

Görülüyor ki geçen üç yüz yıl boyunca (Cumhuriyet Dönemi’nin ilk yıllarına kadar) bizim halk edebiyatındaki aşk anlayışımızda bir sıçrama / kırılma olmamış, hep aynı pencereden bakmış ozanlarımız, yeni tasarımlar oluşturamamışlar.

Sanatta kırılma, değişimle olur. Farklı bakış açısı yoksa değişim olmaz. Değişimin olmadığı yerde sanat değil, zanaat vardır. Oysa Necip Fazıl’ın, şu iki şiirinde kadına bakış açısı Karacaoğlan’ın bakış açısından farklıdır:

“*Bu akşam bir ateş duyup etimde  
Kadın kadın diye içimi oydu.  
Ruhuma bir serin yer istedim de  
Alnımı mermerin üstüne koydum.  
(...)  
Artık ben ne günah olsa işlerim,  
Yumuşak yastığa geçti dişlerim,  
Bir an kadar sürdü can verişlerim  
Ey kadın, bu akşam sana da doydum.*”

(Necip Fazıl Kısakürek, *Ben ve Ötesi*, 1922–1931 Semih Lütfü “Sühulet” Kütüphanesi MCMXXXII s: 34–35)

“*Her kadının bastığı yerde sanki kalbim var  
Kalbim ki vahşi bir zevk alır ezilişinden.  
Ömrümüzün geçtiği yolda, bana sorsalar  
Gidiyorum bir kadın bacağının peşinden.  
(...)  
Boynuma doladığım güzel putu görseler,  
İnsanlar öğrenirdi neye tapacağını.  
Kör olsam da açılır gözüm, ona sürseler  
İsa’nın eli diye bir kadın bacağını.*”

(Necip Fazıl Kısakürek, *agy.*, s: 74–75)

**Suat Taşer mi Dediniz?**

*Kasabadan Esinti* dergisinin editörü (Sayı:16, Sonbahar 2017), Suat Taşer’in fotoğrafını kapağa taşımak ister ama internette bulduğu Suat Taşer fotoğrafının gerçekte Stanislavsky’e ait olduğunu bilemez. Adı geçen derginin kapak fotoğrafı, Suat Taşer’in *Bir Karakter Yaratmak* adlı kitabını Türkçeye çevirdiği Stanislavsky’e aittir.

## DURDUM

Durdum: Bir göğün önü yıldızlar dolu  
Durdum: Dalgın bir atın uzağına damlıyor  
Kırmızı kırmızı az önce vurulmuş bir ayın boynu  
Durdum: Karışıyor bir ağıtla bir evin önü  
Ve en eski gam defterine ağır bir kederle  
Karaca ve üryan bir şairin sesiyle yazılıyor:  
Benim “Gam yükünü götürmeye dermanım mı var”  
Durdum: Durduğum yerde  
Çiçeklerle bir güzel bir güzel her taşın altı  
Durdum: Bir rüzgârın ağzında  
Dağlara doğru dağılıyor otların üzüntüsü  
Durdum: Yağmurlar, uzaklar içinde  
Durdum: Mor sümbüllü bir bahçede yüreğin yalanıydı şiir  
Durdum: Yüksekleri yanık bir türkü ediyor bir hüma kuşu

Bu olay, bana bir başka dergiyi anımsattı. Hani Turgut Uyar’ın ait olmayan şiiri onun adıyla yayımlayan, hani Âşık Veysel’e ait olmayan sözü ona aitmiş gibi kullanan dergiyi (*Bavul*).

Bilgi kirliliğine uğrayan ne ilk ne de son dergi.

**Bizim Akademimiz**

Yeni Türk Edebiyatı dersi hocamız şöyle buyurdu: Attilâ İlhan’ın “O mahur beste çalar / Müjganla ben ağlaşırız” şiirinde hata var çünkü mahur beste sanıldığı gibi hüznü değil, hareketli bir makamdır. Dolayısıyla şair burada bilgi hatasına düşmüştür.”

Bu saptamaya ağlar mısınız, güler misiniz?

İlk olarak “mahur beste”yi Tanpınar’ın *Huzur* romanından ayrı düşünemeyiz. O romanda mahur beste bir devrin, dönemin batışını temsil eder. Bizi üzen, ağlatan müziğin ritmi değil, o neşeli günlerin kaybolup gitmesidir. İkinci olarak şair, Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının idamının haberiyle bindiği vapurda bu şiirini yazdığını söyler. Dolayısıyla gençlerin ölüm haberi, o güzel günlerin, gençliğin yitirilmesine karşılık gelir. Şiirde sanıldığı gibi Müjgan adlı bir kadınla ağlaşmak söz konusu değildir. Müjgan, kirpik anlamında kullanılarak yalnızlık duygusu verilmiştir. Sonuç olarak, şiir kişisini ağlatan olay ayrıktır, bir devrin batışı, sona erişidir yoksa şarkının makamı değildir. Kimilerinin neşesi, bizim hüznümüz olabilir.

Sözün özü:

Attilâ İlhan’ı “mahur beste” cahili sanmak, kibir değilse şiire uzak düşmektir.

**Azımsamak (!)**

Akademisyen Soner Akpınar’ın, “Can Yücel’in Şiirlerinde İroni” adlı makalesinde şöyle bir ara başlık var:

“Kendini Azımsama İronisi”

İnsan kendini azımsamaz. Olsa olsa kendini ya da bir başkasını küçümser. Maddi durumlara karşı azımsama olabilir de insanlar için biz “küçümseme” deriz.

(Kaynak: *Turkish Studies*)

## **Barış ERDOĞAN**

### GÖZLERİN, GÖZLERİN, AH O GÖZLERİN

sabahları yüzün çok kalabalıktı  
ben de tuttum gözlerine sığındım

gözlerin, gözlerin, ah o gözlerin  
iki üzüm tanesi, miladi takvim

ben adınla yaşadım, adınla yaşlandım  
sen gözlerinle sürdür ölümsüzlüğü

bütün karanfilleri ve seni kokladım  
iki gözüme van gogh kaçtı

ince bir perşembeye sürme çektim  
dağ taş dağıldı, payıma gözlerin düştü

bazen gözlerin diyorum da, ya yüzün  
yarısı süt nehri, yarısı mahmure

gece gözlerinden başladım, sıcak yuva  
şafakla göz göze geldim: hiroşima

## **Sevda ALTINKAYA**

### MÜZMİN BİR KONÇERTO

Sen, dağıl-ıp dur öylece  
Uğultular saçlarını süslesin  
Müzmin bir konçertoyu bayram say  
İçinde al yazmalı güzeller eğlesin  
“Zaman ıssız bir resim ve yaşam yok içinde”  
Üstüne sıçrayan bir taşa uzağı göster  
Kalbinden inen bir damara aşk kadar uzak kal  
Kireç yut, çakılla sarıl toprağa  
Dudağının bittiği yerde kadınlığın demlensin.

Sen dağıl-ıp kal öylece  
Omzunda hışırtılı gecelerin rüzgârı dinlensin  
Müzmin bir konçertoyla geleyim kapına  
Kırpiklerim yüzüne doğru damlamaya başlasın  
Bütünleşsin avcumdaki ılık yüzünle  
Kalbini karargâhım bileyim ve  
Kaybedilsin sana açılmış bütün savaşlar  
Artık bedenim toprağında nemlensin  
Sen dağılmaktan başka hiçbir şeye karışma  
Benim dağıldığım benden bilinsin.

## **Fuat ÇİFTÇİ**

### TÜRKÇENİN YILDIRIM MAKARALARI

bağlantıların tohumunda  
Yunus Emre bolluğuyum,  
çılğınca büyüdüğüm İlhan Berk;

yokluk közündeki çoban ajanda!

çoğulluğun fırtınası Şah İsmail,  
Türkçemin yıldırım makaraları;

sürgün buğdayın yoğrulmuş atı!

Nasrettin Hoca kızağıyla taşınan  
Anadolulu dikenin taşı mayalandı;

şimşeğin iğne deliğindeki teselli!

gerçeği büküyor  
kazayla bulduğum  
Hacı Bektaş yeleşti;  
cırılçıplak ayna felek...

Veysel ruhuna bürünür  
karanlıkla güreşecek teselli;  
karıştıran ışık dölü!

kuşların ağzında gözü...

kabaran ışığı aşkın iskelesine yamıyor  
doğmayı ertelemiş Dede Korkut;

Dumrul'dan ürettiğim barış!

kemiklerimin nabzında  
Hüseyin Çiftçi kanar dağı;

baltası denizimde iniler!

duvarın taşları biçiminde  
yaşamıyor imgenin kendiliği;

şiiri sayamamanın körleştiriciliği...

## **Seyit FİLİZKOL**

### KÜRESEL YALNIZLIK

o kadar sıcak ki yalnızlığım,  
gölgesinde bile esmerleşirsin.

21 Ağustos 2023

### Lokman KURUCU

### SULTANLARIN KEŞİŞİ

I

Şiir çoğu zaman çözüm değil, insanın birçok çıkmazını tanımlama, görünür hale getirme ya da en azından bunları yapmaya çalışmanın ifadesi. Bu, kendimizle yüzleşmemiz, gerçeğimizi kabullenebilir duruma gelmemiz açısından bulunmaz bir nimet. Şair içinse her karanlığın başı!

Şair Hicran Aslan, insanın kendinden kaçarak, bölünerek ol'ma çabasını ve bunun sonucunda ortaya çıkan kötülüğü her şiirde kendine, "her şeyin sorumlusu" olan kendine yürüyerek duyumsatıyor bize büyük bir ustalıkla. Çağın beton parmaklarıyla hayatına soktuğu yanlısamarlarla çarpışarak derinleştirdiği duyarlık bizi korkunçluğumuzla yüz yüze getiriyor.

Hicran'ın şiiri "ben" dediği her karanlığın içine girerek, kurcalayarak, parçaları birleştirerek açığa çıkardığı, hep dışarıya, başkasına mal ettiğimiz kötülüğümüzün büyük bir resmi.

Bu resimde yanmış çocuk eti ile birkaç imgenin içine hapsedilmiş çocukluk, sokakta çürüyen anne cesedi ile anneler katlederek yaşayan annelik, katliamlarla yataklar arasındaki en ilkel bağlar, "ben iyi bir insanım" dememizi sağlayan şeylerin bizi parçalara bölen kibirle olan ilişkisi, kendimizi affetmek hiç ama hiçbir şeyde sorumluluğumuz yokmuş gibi sevmek için yarattığımız tek gözlü tanrılar ve bu tanrıların yarattığı nefret ve daha görmekten kaçtığımız birçok şey var.

II

Yıl 2011, Köyceğiz. Ben ve birkaç şair üç lambanın zar zor aydınlattığı bir mekânın bahçesinde içip içip birbirimizi yoruyoruz. Birbirimize baktıkça, birbirimizle konuştukça hayat, bir sıkılma biçimi olarak zıplıyor masada. Zıp çat çat güürültü. Rakıya ve masadaki çeşit çeşit içkiye rağmen kuru.

Bu güürültü kulağımı tamamen kapatmışken gözüm bahçenin kapısına kafasını uzatmış, bizi izlemekte olan 14-15 yaşlarında bir erkek çocuğa takıldı. Aynı çocuğu gündüz yine aynı şekilde kafasını bahçe kapısından uzatırken görmüştüm kaç kez. Ortalık aydınlıkken bizi izlemesine takılmadığım o çocuğun o karanlıkta bir derdi olduğunu anında hissetmişim. Bunu anlamamla O'nun eyleme geçmesi bir oldu. Çocuk o güzelim Ege şivesiyle; "HEPİNİZİN ANASINI....." diye bağırdı ve kaçmadı! Öylece durdu. Ben kahkaha attım, o güldü. "Seni seviyorum Çiko" dedim. Sonra masadaki herkese "iyi geceler" dedim ve ayrıldım. Bir daha da öyle bir masaya oturmadım.

*"bazı sözler karanlıkta söylenir, bazıları hiçbir zaman"*

III

Hicran Aslan ülke şiirinin karanlıklar kraliçesi adeta. (Tacı da var; dikenden! ) Bütün külliyyatı o karanlığı, o karanlıkta olanları tanımlayıp aydınlığa çıkma arzusunun sonucu.

1/

sustukça çoğaltacaklar yası  
hiç olmayabilirdik buralarda  
yoktu yaşadığımız yerlerde nilüfer çılgılığı.

2/

düşü, pencereyi uyandırsak gerçek  
hangi belleğin sultanlığı keşiş, inancın inançsızlığı  
şeylerdi düştükçe taşıyamadığımız bakış  
baykuş karga yüklü konuşkan selvi dalları  
körleşme çağıydı bu unuttukça yenilenen  
kış tuzaklarında av gibi çoğul, ıssız  
atlatılabileydik fetret krizantem zamanları.

3/

çınarların derin serinliğinde Muradiye  
mum sözlü, erguvan gözlü kızların korkusu  
anımsadıkça uçsuz bucaksız mohaç, kosova  
uzak yamaçlarında kilise korosunun küskün sesi  
gönlün çıraklığına tutunamayan beyevi  
ahlat, yabangülü, defne kokuyor suriçi  
cem, mustafa, serezli despina, çengiler  
çekirgeden yıldırıma saltanat kapısı  
rumi bir gazelde gezinir sultanların keşişi.

Hicran Aslan her şeyi karanlıkta söylüyor. Çünkü karanlıkta görebiliyor, tanıyabiliyor, tanımlayabiliyor her şeyi. Güneşi bile. .

Bir okuyucusu olarak O'nu algının aydınlık kapılarından geçirmeye çalışsam, hiç olmazsa az ışıklı bir yerden okumaya çalışsam....

Hicran Aslan karanlıkta okunur, karanlıkta anlaşılır. Karanlık onla okuyan arasında bir dil.

O Kürt şivesiyle bunca kuru güürültünün içinde cesurca diyor diyeceğini. Diyor ve kaçmıyor, dikine dikine bakıyor, baktırıyor büyük resme ve arzusu hepimizin arzusu oluyor!

*"çocukları çok olan yerlerin çok olur ölüleri  
gitmesin güürültüleri kimselerin kulaklarına  
dil olabilecek her şey lâl  
konuşsun en azından kumaşlar  
renklerle konuşulmuş istekleri  
dilek ağacına asılır  
çocuktan çaputlar"*

## *Yeprem TÜRK*

### KALE'DEN KENTE BAKIŞ

a.

Aşağıda kendi halinde bir yıkım  
Zaten daim kendi halindedir her yıkım  
Kısım kısım yarılan ova, enkaza dönüşmüş ana cadde  
Hilenin güneşi batmış  
Aşağıda alel acele kapatılmış kabirler  
Masumiyet ve saflıktan başka her şey dümdüz Maraş'ta

Her varlık diğerine ya kucağıyla  
Ya da kalkarıyla.... demiş ya alim  
Bu sözü söylediği yerler şimdi tarih olmuş

Bekler ölüm denen sessizlik her köşede  
Daim kendisini anlayacak birisini  
Kendi güneşini talep eden toprak gibi

Meleğin sesini taşır mağdurların sesi  
Yerin altında.  
Duyulabilir mi

Kurulabilir mi ölmüş olanların cümlesi

Enkaz altında kalmış olanların dili kimin

## *Ahmet Şerif DOĞAN*

### TEKERRÜR EDEN HER NEFES

Balığın kılıcığında evrenin zarı yatar  
Nuh'un gemisinde eksik kalan karakter  
İnsanın insana en uzak kaldığı yer sessizlik  
Yerde uzanır cesedi çiçeklerin ve kırık bir vazunun  
yüzünde

Duvarlara bakıyorum, pencereden dışarıya,  
Zamanı atların sırtına bağlıyorum  
Bir şeyler olmalı artık, daralan kalbimin damarları kana yol  
vermiyor  
Mesele gitmek değil, kalmak gitmek istedikçe daha da bir  
derine

Karınca'nın kanadına tünen Simurg'un yoksunluğunda  
Avucun içinde kumun yakıcılığında  
Bir kapı eşiğine ömür vasiyetine  
Hiç gelinmemeli kalınmayacak bir küfre

Artık rüyalar da Hint dizilerine dönüyor sonsuza evrili  
İzleniyoruz Zuckerberg, kendi yarattığımızı sandığımız ama  
yanıldığımız bir lense

## *Nurkan GÖKDEMİR*

### KANARMAVİ

yavaş yavaş ölüyorduk

yavaş yavaş öldürü(lü)yor

aç(ık)tık yıkık/ birbiri ardına

sıralanık/ kurgulanık? afetlerle

maviyeşil kıyımlara bakarkördük

sessiz/gafil ya da sinsi şahitliklerle

vicdanımızı kılımızı kıpırdatmadan

susturarak kanağlayan kalplerimizi

ya da ezelî taşçağ'lı taşkalplerimizi

yüce kıyametlerimizi ateşliyorduk

günahkâr ellerimizle/ sevgisizce

yavaş yavaş ölüyorduk/ birlikte

öldürü(lü)yorduk tez bahtsız

bun kanarmavi gezegende

kâbus ağı dolu/ sessizce

## *Ahmet Yılmaz TUNCER*

### BAKIYORLAR

Bu kızlardan biri  
Benim kızım  
Diğeri senin kızın  
Diğerinin babası ölmüş  
Üç kız el ele bilmiyorlar poz vermişler  
Bilmeden pozu bakıyorlar  
Güleç yüzleriyle bakıyorlar  
Bir okyanus ötesine bakarcasına  
Üç kız el ele bilmiyorlar  
Ne yarını ne ekmeği bilmeden bakıyorlar  
Bakıyorlar sadece hayata  
Ölümden öte gözleriyle  
Ben gibi sen  
Sen gibi ben  
Olacağız diye bakıyorlar

# ÖZTEKİN DÜZGÜN'DEN “ÇİÇEKLERLE MÜMKÜNSE”

Ramis DARA

Öztekin Düzgün'ün ilk ve şimdilik tek şiir kitabı *Çiçeklerle Mümkünse*'nin başındaki hayat hikâyesinde “İlk şiiri Akatalpa dergisinde yayımlandı.” cümlesini okuyunca sevindiğimi gizlemeyeceğim.

Derginin geçmiş sayılarına –yıl sonlarında verilen dizinden hareketle– hızla baktım; bu ilk şiir Nisan 2012'deki 148. sayıda yayımlanan “Ev” olmalı. İşin güzel tarafı bu şiir şairin kitabının da başında yer almış.

Şair 23 yaşında dergimizde yayımladığı bu şiirini, Mayıs Yayınlarının 2022 Sina Akyol Özel Ödülünü alması dolayısıyla 33 yaşında yayımladığı ilk kitabının girişine koymuş.

Azade, yani bağımsız, “*Çatı anlaştı kışla, damlatıyor*” dizesiyle başlayan şiirdeki evin ‘penceresi, kirpiğini kırpmakta’, ‘yolu şair ve yakınlarının nefesini ezbere bilmektedir’.

Pencere de, yol da insani özellikler taşıyarak eşlik eder şaire ve yakınlarına. İnsanlar ve mekânlar arasında organik bir birlik, bütünlük söz konusudur adeta.

Böyle bir evde ses yükseltmeden, bağırmadan adeta fısıltıyla konuşulacaktır. Kulaktan ağza. Dudaktan kalbe der gibi.

“*Eğil, kulaklarını getir ağzıma / bağırsam herkes duyar.*”

Şairin şiirinin tarzına da bir işaret sayılabilir bu. Usul sesli bir şiir. Ve kendisini gerçekten dinleyene, okuyana, onunla hemhal olana verecektir küçük sırlarını.

Dergimizde aynı yıl içinde yayımladığı diğer üç şiirini de kitabının muhtelif yerlerine yerleştirmiş şairimiz. Sonraki yıllarda yayımlamaya devam ettiği şiirlerinin hepsini buraya almamış, ama ilk kitabını ilk yayımladığı şiirlerle çatmış demek ki: İstasyon (s. 39), Halı (s. 15), Mıknatıs (s. 46).

Bunlardan İstasyon şiirinde de “ev” var. Bağımsız bitiriş dizesi şöyle: “*Saçların rüzgârla arkadaşı, kalmışsa geride ev, el salla.*”

Yine *Akatalpa*'da kitabın yayımından birkaç ay önce yayımladığı İki Karardayım şiiri, içinde doğulan ve sayısız aile hatırası olan ev ile sonradan yaşanan gurbetlik mekânlar arasındaki ikilemi dile getirmekte (ss. 40-41), birçoğumuzun ömrünce yaşadığı.

Hayat bazen çocukluğumuzdan gelen hoş bir esintiye yaşlılığa doğru tam keşfedeceğimiz sıra yitirmek olarak gösterir kendini. Neyse ki ben ölmeden, bir zamanlar popüler olmuş bir pop şarkısının sözlerinin değerini fark ettim bu kitaptaki bir şiirle. Şairin hangi şiirinden ve hangi eski popüler şarkıdan söz ettiğimi kitabı okuyanlar görüp anlayacaktır hemen.

Anlamı bir tek kendisinde kalacak, kendisi için değerli, aslında basit, yalın, sıradan, neredeyse gereksiz gibi görünen, yumuşak, sevecen, sevgicil sözler söyleyip yazıyor şair.

Usul bir ince alay (ironi) ile seyrek bir lirizmin evliliğinden doğmuş şiirler.

Eleştirel çizgili şiirler de yok değil.

Mahalle ya da toplum baskısını hafifletmek için sakal bırakarak şair, ya da şiir kişisi “*İçi(şi)me karışmasınlar diye mi / saldım dışımdan sakalları.*” (s. 45) demekte. Yoldançıkarrı Konumu başlıklı bu şiir zorunlu formaliteye, tekdüze kalıp söze, törensel norma dönüşen selam verme zorunluluğunu

*Necati ALBAYRAK*

UYSAL KÜL

(yan  
mangalda külün kalsın)

uysal kül rüzgârlar dilini iyi bilir  
belleğinde ateşten sözcükler

anlamak uyumdur  
anlatmak  
anlatılamayan yangınlara serinlik  
sunamadığı ölçülerde gürültüden ibaret

(anlatır rüzgâr  
anlar da anlatamaz kül)

-küle kes  
rüzgârı bir başka yol  
dinle de  
sulara yazıl  
at yorgunluğunu  
daldan dala konmalardan uzak-

eleştirerek sona erer: “*Neden benden isteniyor Allah'ın selamı dedikleri?*” (s. 45)

Benim de toplumda en çok yaşadığım sorunlardan biri bu. Yakınlarım dışındakilerle formalite selamlar çok sıkır, yorar beni. Ve genelde selamsız sabahsız gezerim.

Şairimiz kendini sürekli geliştiren bir entelektüel olduğu kadar “*Karıncanın aklı*” (s. 53) gibi de hareket eder. İşte kitapta bana en çok seslenen dizeler:

“*Bu koku bende var,  
toprağımı kazıp da getirdim yanıma,  
hangi otun üzerine varsam serdiler başlarını elime*” (s. 56).

Birkaç sevdiğim dize alıntısı daha yapayım:

“*Burada bekliyorum,  
pörsümüş pazılarımla güç gösterisi yapayım:  
içime senlik bir çiçeklik yaptırıp bekliyorum.*” (s. 62)

....  
“*Yalnızlık mı yazdırır bunları,  
ben mi yalnız kalmak isterim bunlarla, bilemem.*” (s. 24)

....  
“*ne kadar pahalı olursa olsun ayakkabısı  
yine de toprağa basarkenki rahatlığı olmayacak insanın.*” (s. 29)

Bunlar benim son yıllardaki ruh durumumla ilgili seçimler sayılabilir. Şüphesiz her okurun seçtiği-seçeceği şiirler ve dizeler farklı olacaktır.

“*Modernlik demirleri*”nin “*elektriği ve baltasıyla*” ‘büyük birlik’ ortadan kaldırıldıysa (s. 61), “*son mümkün şiirdi*”r (s. 63).  
Esenlikler...

## KEKELENEN TANRI

Sevgili dünya ağacım  
bereket tanrısını çok duydum hiç görmedim,  
bize ait olmayan sözlere inanmanın nefesiyle  
narlı göğün elleriyle yüzümün yıkandığı  
kırmızı merakımı bağışla;  
sen cayır cayır bakıyorsun ben külümü saklıyorum  
içimden şiirler koşuyor  
ben atlarına yetişemiyorum

okunmayan bir yazısı vardı hayat hikâyemizin  
en çok beni sevdin ve en çok seni sevdim;  
bu kaçınıcı ayrılığı en çok sevmemizin?  
kaç kadına âşık olundum? kaç adamın tekrarı oldum?  
sana ait bir yer var içimden sökülüyor  
enler kapısı olmayan düşüm daralıyor  
geçtim bir aşk bulmayı ırmağın göçüyle  
kaldım ötesinde, suskunluğa yakındım;

en çok beni sevme...

Sevgili dünya ağacım  
en çok aşk tanrısına taptım çok anlayışsız,  
doğru kurduğum cümlelerin düzeltilmesine dair  
aramızda bir dağ karartısı yaşandı ve bitti;  
ben yürüdükçe arkam yol alıyor artık  
göremiyorum kara orman kaplamış göğünü  
içimdeki şeytanı taşlamayı bırak  
tanrıyı atıyorum, kurtaracağım soyunu;

ruhu karlar nefsi altında..

## SONE/LORCA

Bilsen ki seni bekliyor bir duvarın dibinde kıyacı başı  
Senin için kinlediği kurşunları namlularına sürmüş  
Yine de yürüyebilir miydin başın dik göğsün kabarmış  
Lorca gibi, ayakların titremeden bir an, sabaha karşı

Kolay mı öyle geçmek sana çevrili bir tüfek ormanında,  
Yüze bakmaya cesareti olmayan bir manga asker arasından  
Gözleri kapalı güneş sızarken sabahın çatlaklarından  
Cıvık, kara bir sessizlikle, kambur göğün bağrından

Gün ağarmadan daha yapayalnız geçip de o kapıdan  
Kan kızıl bir karanfil düştüğünde yere devrimci için  
Sonsuz bir şarkıya dönüyor ölüm de, çiçekler açan

Çünkü bir savaşçıya, fark etmiyor kaçındır sabahın  
Tek dileği elmaların uykusunu uyumak olan\*  
Dili aşk ve ölümle dolu, deniz yürekli birinin

\*Lorca, "Karanlık Ölüme Gazel" şiirinden.

## BOŞ ÇERÇEVE

bu yokuşun sonu  
kenarı çevrili taş duvar  
içinde yükseliyor selvilerin rüzgârı  
aralardan geçen ayak izleri  
belli ki dolaşmış birçok yeri

daha yeni solmuş papatyalar  
hep içine çekiyor acısını  
hiç işe yaramıyor taşın gölgesi  
gelen bu kalabalık neyin nesi

bir zaman hiç umursamadın  
kendiliğinden dökülen yaprakları  
hep koşardın rüzgâra laf yetiştirmek için  
bahçe çitlerine takılı kalmış  
beşi bitirmiş çocuğun umutları  
açık duruyor resim defteri

her şey silinmiş gitmiş  
yalnız örelenmiş bir nehir akıyor  
yolun öbür tarafı musalla taş  
gökyüzüne değindikçe yazımız  
uçurtmanın aşkıdır kuyruğun hıştırtısı

elinden bırakmaz kamçısını  
hep koşturmak için gelmişiz dünyaya  
parçalı bulutlu düşlerinden bir sayfa çevir  
belki dudağını parlatan dilin çıkar ortaya  
dargın yolların kanlığına düşüyor gözlerin  
yatmadan önce düşünüyorum sabahı

otların çevreni çekildikçe göklere  
karınca yolu saman sargını yuva  
hiç kesiksiz geçmiş buraları salyangoz  
ressamın arkası dönük bize  
tablosundan anlıyoruz renklerin hızını  
suların kıyısını geçiyor at yelesi fırça

## DİLENCİ

Uzanır iri kemikli bir el  
Sohbetin ortasına, yürüyüş keyfine  
Kırmızı ışıklarda, mabet meydanlarında  
Kapınca kapanan bitki  
Uzanır ekşiyen suratlar korosuna  
Vicdan şerbetine çeviren otomat  
Suçluluk duygusunu, refah farkını  
Ne yasak dinler ne de ispatlanır  
Evleri, kabarık banka hesapları  
Besler bir kere yarının belirsizlikleri  
Almışlardır ihalesini can sadakasının  
İnsan nedir ki insan biraz da  
Batmayı erteleyen bir sanrı  
Kurtulup ağırlığından bozuk paraların

# TOPLUMSAL HAREKETTEN EDEBİYATA ETKİ VE TEPKİ

Hasan EFE

Doğada sürekliliği sağlayan bir yasadır etki ve tepki.

Teknik olarak bakıldığında bu, hareketin üçüncü yasası olarak bilinir fizikte. Bir cisim diğer bir cisme kuvvet uyguladığında ikinci cisim, birinci cisme aynı büyüklükte ve zıt yönde bir kuvvet uygular.

Yani etkiye karşı tepki.

Gün boyu onlarca kez karşılaşırsız etki ve tepkiyle. Burada kuvvetler birbirine eşit fakat cisimler farklı olduğu zaman birbirini dengeleyemez. Kuvvetin cisimler üzerindeki etkisi çok çeşitlidir; yavaşlama, hızlanma, şekil ve yön değişikliği, durma ve döndürme gibi. Bu tür oluşumlar dengeli bir yaşamın sürekliliği içindir.

Bu kuvvet ivme kazandığında daha güçlü bir noktaya ulaşılabilir.

Toplumsal olaylardaki etki ve tepkide, toplumda olagelen başlama ve bitişler, birden fazla kişiyi ilgilendiren bir oluşum ve değişim ile kendini gösterir. Ülkemiz için en belirgin yaşanmışlıklardan bazıları Çanakkale Savaşı, Kurtuluş Savaşı, 12 Eylül Askeri Darbesi, Marmara Depremidir. Uluslararası bir örneğe 1789 Fransız Devrimi toplumsal olay olarak düşünülebilir.

Bu olaylar belli bir yerde gerçekleşir, başlama ve bitiş noktaları belli bir süreçte birden fazla kişiyi ilgilendiren oluşum ve değişimlerdir.

İnsanlar bir arada olmasaydı bu toplumsal olaylar doğmazdı.

Söz gelimi 12 Eylül Askeri Darbesi yoksulluğa, adaletsizliğe ve faşizme karşı direnen güçlü bir halk topluluğunun birlikte direnişinden ortaya çıkmıştır.

Bu tür olaylar tek bir toplum ve kişi için geçerli değildir. Bütün toplum ve kişilere hastır.

Bunu şöyle de görebiliriz; evlilik, işsizlik, göç, eşitsizlik...

Bilim, teknoloji, kültürel değişim ve etkileşimler kendi alt alanlarında birçok yenilikler getirir. Yeni politikalarla ortaya çıkan toplumsal hareketler, belirli kurallar içinde parlamento dışı bir güçtür. Dolayısıyla muhalefet de böyle bir oluşumdur.

Bir şekilde yerel, ulusal ya da uluslararası politika, kültür ve ekonomideki etkili çalışmalar burada kendini göstermektedir.

Böyle ortamda beliren toplumsal hareketlerde toplumun ortak amacı insani ve ahlaki değerleri işlevselleştirmektir.

*Toplumsal hareketlerin asıl özelliği birlikteliktir. Kararlı bir şekilde hareket ederek değişimi hedefleyip belli bir düzeyde örgütlenilir ve belli bir süre devam eder. Bu da var olan kurumsal yapının dışında kendini gösterir.*

Yukarıda ele aldığımız bu açıklamaları edebiyata evirecek olursak belirli yer ve zamanda başlayıp belli bir süreçte yol alıp biten birçok hareket görürüz. Çok geriye gitmeden; Beş Hececiler... , Birinci Yeni, İkinci Yeni... , Yeni Türkü\* gibi edebiyat topluluklarının oluşumunda etki ve tepkinin varlığından söz edilebilir.

Buradan yola çıkarak şu sorunun yanıtını arayalım, *"Yenibütün" edebiyatta bir etki ve tepki yaratabilmiş midir?*

Etki ve tepkiyi yaratan güç kişisel olamayacağı için toplumsal bir birlikteliği gereksindirir. Buradan baktığımızda Ankara'da 80'li yıllarda ortaya çıkan Dayanışma Yayınları, İstanbul'daki Yazko Edebiyat... gibi edebiyat kurum ve kuruluşları etki ve tepki sonucu ortaya çıkmıştır diyebiliriz.

Yazar ve düşünürlerin daraltılan çalışma alanları, buldukları üniversite ve iş alanlarından koparılmalrı sonucu ortaya çıkan bu tür oluşumlar etkiye karşı birer tepki olarak düşünülebilir.

*Günümüzde bu alan biçim değiştirerek yol almaktadır!*

Özellikle son on yılda ortaya çıkan yazar bolluğu (!) etki mi, yoksa bir tepki midir?

Burada özellikle vurguladığım, *"Yazar bolluğu" edebiyatımızda bir enflasyon olarak düşünülebilir mi?*

*Niçin yazar bolluğu (!) ?*

Toplumsal yıkımla ortaya çıkan psikolojik bir sorun, bireyde kendini ifade etme / edememe nedeniyle beliren bir görüntü olarak da düşünülebilir. Bu, kişinin kendi sağlığı için iyi bir yaklaşım olabilir. Yani onun ruh sağlığını koruması anlamında yerinde bir işleyiş diyebiliriz.

*Oysa bu, edebiyat için bir yıkım ya da çürüme değil midir?*

Bu tür olgular önce kişinin kendisini, sonra alanında koşturduğu edebiyatı yıpratır.

Çoğu kitap ve dergide, özellikle sosyal medyada yer alan köşe yazarları yazım kurallarından habersiz olduklarının farkında değiller. Bu türedi yazarlar edebiyat arenasında hızla çoğalmakta.

Bunlar, *tümcelerde çok büyük anlam ayrılıkları yaratan – de eki ile bağlaç olan de'nin doğru kullanımını bilmedikleri için ileride oluşabilecek kültür felaketinin farkına varamamaktadırlar.* Önemsemeyen birçok kualsızlık (bilgisizlik, vurdumduymazlık, ben yaptım olduculuk) edebiyat için bir kemirgenliktir.

*Kastedilen kişilerin kullandıkları savunma mekanizmaları ve sınırsız özgüven, edebiyatta etki ve tepki yaratabilir mi?*

*Yazınsal cehalet etki ise, bunun tepkisi nasıl ortaya çıkar?*

Edebiyat da bir etki ve tepki mekanizmasıyla işler.

Bu güç, kendi kulvarında hakkaniyetle yürürse toplum daha da etkin bir ivmeyle ilerler. Edebiyattaki bu olumlu işleyiş daha güçlü ürünlerin yolunu açmakla kalmaz onları yerelden ulusala, ulusaldan evrensele taşır.

*Günümüzde bu yol açıktır denebilir mi?*

*Alemşahlı, Eylül 2023*

\* Yeni Türkü'ye kitaplar bütünlüğünde bakmak gerekir.

12 Eylül Askeri darbesinden sonra toplumda görülen sindirilmişlik, baskı, aydınlara uygulanan işkence, idamlar ve cezaevlerindeki insanlık dışı yaklaşımlar, kayıplar, ölümler... bunlar sürüp giderken aydınlık ve yazarlar kendi seslerini bir şekilde duyurmak, toplumsal muhalefet oluşturmak için birçok girişimler başlatıldılar.

Şairlerin şiir poetikası farklı olsa da onlar bir araya gelerek yeni bir ses oluşturdular.

Yeni Türkü'den kitap çıkaran şairler bugün edebiyatımızda daha da ileri aşamalara geldi.

Bunu edebiyatın dışında da Yeni Türkü müzik grubu olarak görüyoruz. Bu ve benzeri müzik grupları; Grup Kızılırmak, Ezginin Günlüğü vd. varlıklarını yıllarca sürdürdüler.



## *Naci BAHTİYAR*

### SUYUN YARASI

çölünü kaybeden leylanın susuyor yüzü  
çingirakta akıyor kumda yorulan zaman  
tüm vaatlerinde yalan söylüyor yağmur

göçü zorlayan sesle kuma kanamış güneş  
bağırsam da damla deryadan suçsuz değil  
şiiirime kazdığım acıklı kuyudan  
içtiğim ağu katılaşıyor damarlarımda

kırbacın çölüne şakladığında kanadı aklım  
dalından koptuğum günlerin sızısı mayalandı içimde  
mahşerin sinekleriymi kulağımda vınlayan

nal seslerinden akıyorum çölün gelinine  
çöl ki kumuma gömülen duvağın zehridir  
son hançeri bu yüzden göğsüme  
tam göğsüme...

coşkusal körlüklerim çoğalıyor içimde  
içinden geçtiğim zamanlarda artıyor yangınım  
bir kül kaldı tutamadığım günlüklerimde  
dağılan zamanmış meğer  
rüzgârın önünde kavrulan

incecik bir geceden geçiyorum kendime  
hüznün devşirdiği gökyüzü sağırлаştıkça yüzümde  
mecnun'u leyla'ya değil çöle soruyorum

suyun dilberi göçebedir akar çölün kalbine  
çöktükçe yüreğe kan  
her atım kamaştırır hançeri  
unutma, ölüm ki yaşam döngüsünün kraliçesidir

en güzel günlerin göçtüğü coğrafyadan  
dağını kanatan çakılın da bağışlanı hesabı  
çocukluk büyüdükçe çünkü  
içimizdeki çöl de büyümüş

suyun yarası kumdan bir sedyedir  
dağıldıkça başımdaki akşamın yıldızları  
neşterin suyunu verir  
kandan geçenlerin kederi

## *Mehmet DÖNMEZ*

### YOL

Niye ağlıyorsun dedim, düştün mü?  
Düşmedim ama düşecektim, dedi.  
Olsun, dedim, bak düşmedin sen de biliyorsun.  
Biliyorum ama dedi, düşebileceğim bir yoldayım...  
Yaş damlacıkları dökülmeye devam etti.

## *Nevzat KONŞER*

### GECE SAKSILARI

Rüzgârın telaşı vardır önsözü  
okunur ağaç yapraklarında!

Dağılır gün, ufalanmak üzere  
başka başka ellerde lâkin  
sadakât uçan bir kelebek  
ateşten bir zehir göz içlerimde!

Fesleğenler de birazdan  
doluşurlar bütün mahalleye,  
-güller ki o eski güller midir? -  
dağıtırlar rüzgârın kayıp şarkısını  
geceyi saksılarda biriktirerek!

böyle böyle eridi kalbim, huz diledi  
-ne gece saksıları, ne varoş hüznün-  
senin gibi bir güz edindi!

yangın yeriyim, söyleme kimseye!

## *Dilaver KORKMAZ*

### YAŞAMAK

Sessizce bir intihardır yaşamak  
Bile bile her günün ölümüne bir adım;  
Ve her yolun sonunun ölüm olduğunu

Onurlu bir direniştir yaşamak  
Bitmeyeceğini bilerek haksızlıkların  
Ve yerini bulmayacağını adaletin

Çaresiz bir umuttur yaşamak  
Beklemek hiç gelmeyecek güzel günleri  
Ve asla dönmeyen o gidenleri

Bitmeyen bir kavgadır yaşamak  
Arsızla, hırsızla, itle, puşla...  
Ve en şiddetlisini kendinle yaptığın

Sonu belli bir masaldır yaşamak  
Bir varmış ile başlayıp bir yokmuş ile biten  
Ve sonunda tüm kahramanların uzaklara gittiği

Anlamsız bir yarıştı yaşamak  
Para için, mal için, güç için  
Ve kazanan ile kaybedenin aynı yere vardığı

Tuhaf bir deliliktir yaşamak  
Üzerinde deli gömleği, bir tımarhane hücresinde  
Ve sanırsın dünyada tek akıllı kendinin

# NESLİHAN YALMAN-ÖLÜMSÜZDÜR AKLIN DEMİRDEN KAFESİNİ KIRIYOR

Hicran ASLAN

Neslihan Yalman'ın Ocak 2022 yılında Yıldız Tozu Yayınlarından çıkan şiir kitabı Ölümsüzdür; okunuru tiranlığını kırarak, okunuru görünüre yaklaştırıyor. Sadece görünüre yaklaştırmak yetersiz bir tanımlama olabilir. Okunuru tüm duyu organlarıyla algılanabilere yaklaştırıyor. Şiirdeki kabul görmüş genel algıyı ve ritmi yapıbozuma uğratarak şiirde yeni bir melezleme tekniği deneyimliyor. Nostaljik şiir algısını, günümüzün ritmine ve algısına taşıyor. Oyun oynar gibi -ki sanatçı oyun oynamayı unutmamayı resimlerine, çocukluğa ve rüyalara yelken açıyor. Henüz dile, bakışa, hizaya gelmemiş noktalara savuruyor sözcükleri. Tüm bu cümleler bizi sanat tarihinde Cobra sanat akımının yaklaşımlarına götürse de Neslihan Yalman Cobra'dan ve birçok avangard yönelimin gölgesinden de sıyrılıyor kendini ve dolayısıyla üretimlerini. Bunu teknolojik, siber yaklaşımlarla rüyayı gündüze taşıyarak, hologramlar, sayborglar ve yaşamın yarı metalik tınlarını da taşıyarak yapıyor. Geleceği şiirinde orkestra ederken geçmişi çemkirtmiyor. Âni keskin ve kararlı darbelerle belirginleştirerek görünür kılıyor. Öngörüsü yüksek ve neofütürist açılımları var. Malzemenin kullanıldığı yüzeyleri çeşitlendirmek üzerine bir şiir performansı diyebilirim şiirlerine. Hazırcı genellemelerden kopamazsak; iktidarın etrafında kendimizi çeşitlendirmemizin de bir anlamı olmaz. Fotojenik bir ses var şiirlerin çoğunda. Ânin organları belirginleşiyor, en azından. Görünmezi görünür yapmaya odaklı bir yazma biçimi deniyor diyebiliriz.

Kitap dört bölümden oluşuyor. Tahammül sınırı, Vahşeti Sömüren, Direniş Rehberi, Fotoğrafın Ardındaki.

1. bölüm "Tahammül Sınırı" geleneksel bir formu yerinden edip günümüze monteliyor. Boşluğa konuşur gibi herkese ve hiçkimseye sesleniyor. Mitolojiden, farklı kültürler ve edimlerden; ruhun pençeleri, pencereleri batıl tavrılardan faydalıyor. Sözcüklerdeki hiyerarşiyi kaldırıyor. Hiçbir şiir bitmiyor ve birbirine devrediyor. Daha önce Neslihan Yalman'ın şiiri üzerine yazdığım bir yazıda Neslihan Yalman Türkçe şiirin Caravaggio'sudur demiştim. Çünkü onun şiirlerindeki aynalı kalkanda kendinizi görmekten başka seçeneğiniz yoktur. İmgelerini sınıflandıramıyoruz. Şiirinde yarattığı aynalı kalkan da Medusa Etkisi'ni hissettiriyor.

*belki, inancımın kendimi boğamıyorum  
ötenaziyi, intiharı ve idamı savunarak  
pavurya sözcüğünü hissedem  
zihnimin okyanusunda ölü paraşütler (meğer cam, s.13)*

2. bölüm "Vahşeti Sömüren" bu bölümde şaman bir üslup takındı, tam geleneksel bir forma girecek derken; şiirin sesini iplerinden yakalıyor. Ve siber-şaman, siber-batıl diyebileceğim bir tonalite yakalıyor. Dikkati zaman zaman dağılan küçük bir kız çocuğu gibi şımarık halleri de var, herkesi kayırmadan karşısına alıyor, yaklaştırmıyor. Şiddetin görünür yanından çok görünmeyen yanını, uluslararası düşünce örgütlemeye ordularını da dil çıkarır gibi cesur ve ironik bir üslupla geri püskürtecek kadar sadık içindeki çocuğa.

*gecenin çıplak kıyısında AYI ADAM*

*tüylerinin arasında meyve tabağını esnetti  
Tanrım varsan gücünü ölümle göster dedi  
sonra bütün meyveler kopup geldiler ona dallarından  
meyveler tarihin köklerine değin konuştular  
zaman aşka en yakın, kendine doğru deliren samaryum  
kıvılcımlarından yandı gürlütiyle (meyve tabağı, 53)*

3. bölüm "Direniş Rehberi" toplumcu gerçekçi bir söylemi, tarihi siyasi olaylar ve argümanları söküme uğrattıyor. Bomba yaralanandır aynı zamanda. Çoğu zaman bu tarafından bakamıyoruz olanlara. Direniş estetik bir dövüş aracıdır Neslihan'ın şiirinde. Ordular, ölümler, postallar öyle şahlanıyor ki sıradanlaşıyor ve anlamsızlaşıyor. Bir playstation oyununda gibi hissettim ben yer yer. Ölü ordular, yürüyen putlar, sürekli bir sapma, indirgenemez bir belgesel katman, karakterlerin ruhlarını serbest bırakıyor. Çok sesli belirsizlik. Aklın demirden bir kafesini kırıyor.

*halbuki,1 MAYIS. Kürt muzusu,hafif buruk, ışıldak  
sökülür ağaçlar rüzgâra sert vuran.ağaçlar yürür*

*kırkı tuzdan çivili ayakkabı.tüner  
tabutu Belfast'tan ekose kuşuna*

*eti emperyalizme yastıklaşmış ana  
çöpe banar gözünü şişleyen ilk oğlunu (1may is  
international, 87)*

4.bölüm "Fotoğrafın Ardındaki" ebru teknesine batırılmış yüz, akışın içinde olmak. Akış dünya gibi ovaldir. Bir yerde bitmiyor, dökülmüyor, başlamıyor. Başlangıç diye bir şey yoktur. Pedin üzerine, tuvalet kâğıdına da yazarak yazıyı kitaba kâğıda hapsetmek yerine yazıyı sokağa alanlara karanlığa görünür hissedilir bir alana çekiyor. Ya da kâğıdı bir iktidar ve tahakküm aracı haline getirenlerin aksine şiire performansı ve bütün sanatları katarken yazıyı da yaşamın içine sürüyor. Disiplinlerarası bir ara duruş sergiliyor. Günlük yaşamından, kendinden yola çıkarak yazıyor. İlgi alanlarını bir bütün halinde gözetliyor. Fotoğraflar ve küçük semboller yeni okuma biçimleri, bakışı eğitmek, yalnız sözcüklerle şiirin yazılmadığını gösteriyor. Ruhun beyaz tarafından çok siyah kuşu konuşuran; onu konuştururken de beyazın lirik içgüçlerini duyduğumuz bir bölüm.

*-dans edelim duyguları açmanın  
gövdeyi açmaktan zor olduğu gizemli aralıktan  
/Doğmak'tan doğalım, ki, sarılıcam  
çocukların diliyle, sana çok sarılıcam  
/Neslinin Devamı'ndan*

*Watt= Vol \*Amper'dir*

*gözün gördüğüyse hep boş kayıt (bir fotoğrafın fraktal  
çözümüne, s. 107)*

## Duygu TAYLAN

### MADAM RANIA

madam rania  
çölün şehla zamanları  
hüzünlüsündür  
buluttan uzaktır evvelin  
sonrası kum karanlık

uykusuz yeryüzünde  
eloğluna  
dilinde sakladığın  
camdan keskiyle  
yaralar açmışsındır  
ne çok bulanık

madam  
kambur ruhun  
kuyuların ruhunu yüklenmiştir  
gümbürtülü toprağın  
çatladı çatlayacak  
sen kalabalık aklınla  
miskin rüzgârlar  
serpmişsindir boşluğun ocağına

madam  
nalları diken mümkünler diyarında  
nereye baktıysam  
gömülüdür tırnakların

## Rıdvan YILDIZ

### SİVAS, TUZ, DOKUZ

gerektiğinde bir evin yalnızlığına katılır tuz  
korka korka sabah eden  
bir rüyaya açılan yara

bozkırda cam parçası  
insanın hayalleri, dünyanın gerçekleri  
dokuz gözden dökülen su  
babanın sayıklamasından bu yana toprak

yalnızca o yakındır, tiranın feryatları...

zavallı, kayıtlardan başladı hayata  
doğum, ölüm ve eksik birkaç söz  
bedeni korkularına yedek parça

bildiğin zamanın oyuncağı ellerimizde birleşen ihanet...

dünya kadar az bir çoğunun hayatı  
Sivas 'ın yolları sonsuza dek dilsiz  
sıvasız evde ölmeyen adamların adları

tuz dokuz suyu unuttuğunda pencereler denizi soluyacak  
bekleyişin sessizliğinde diliyorum seni

## Cansu AYDIN

### KEDER ÜÇGENİ

*“Yegâne şiirsel gelenek yanan çalının  
sesidir. Gerisi çöptür. Bu,  
tüketilecektir.”*

(Allen Ginsberg)

şân uğruna tutulmuş bir yanık defterin hâlesi;  
ama ben süslü ve parıltılı satırların ardındaki  
renkleri merak ediyorum en çok, o devrimci sesleri...

âh! derbeder âşığın çağrısına kulak verip de sual eylemek  
“Kim varmış biz burada yoğ iken?” söyleyin: “Kim?...”

sabırla okumayı öğrenmek o palimpsesti  
altın harflerin gizlediği kan, kül ve gözyaşı izlerini  
yanan çalının keder üçgenine dair mersiyelerini

bir  
yoksulluk,  
bir ayrılık, bir ölüm...

## Rabia DEVECİ

### SERÇENİN BAYRAMI

kanat sesleri çaresizliğini söylüyor  
yaz ortasında kurulu sobada  
neresine sıkışmış belli değil  
ötüşü yok  
korkudan kesin

söküldü soba silkelendi  
çırpınışlar bitti  
yoruldu zavallı öldü galiba  
ya da içinde değil  
kondu yerine yeniden

ah yine o kanat sesleri  
seferberlik başladı baştan  
kovası çıkarıldı bir daha  
ışıklar tutuldu sobaya

kanat sesleri doldurdu odayı  
minicik isli paslı  
kararmış bir serçe  
kondu toprak evin pervazına  
fırlayıp içinden

suyunu içti yüzünü yıkadı aynı suda  
kanatlandı ağaçlara avucumuzdan  
ötüşünü kendine saklayarak

Gürün, 9 Temmuz 2022

## GÜNLÜK

### Osman Serhat ERKEKLİ

1062

Ümit Yıldırım son zamanlardaki can dostum. Onu yazmadan edemem. İzmir'deki dert kulağım. Sincan İstasyonu dergisinde yayımlayıp da "Güle Yaza Edebiyat" adlı kitapta topladığı anekdotlar ile tanıdım onu. Ben de birkaç anekdot göndermişim. Ne zaman kafama bir şey taksam, bir ihtiyacım olsa, onu ararım; beni teselli eder. Çok faal bir yazar; 2001'den beri ciddi dergilerde yazıyor. Oysa daha lisedeyken yöresel bir gazetede şiirleri yayınlanmış. Lise edebiyat öğretmeni; iki kız babası. Bazı çalışmaları kitaplaşmayı bekliyor. Gündelik hayatın yoğun temposunda edebiyata fazla vakit ayıramamaktan ve dinlenememekten şikâyetçi. Yaz ayları onun için daha rahat.

1063

Ozan Öztepe yoğun aile işleri arasında makalelerine ve doktora tezine vakit ayırmaya çalışıyor. Memleketimden İsyân Manzaraları adlı eserinin örneklerini daha seri yayınlamaya başladı. Yücel Kayıran'ın son kitabında, hususiyet ile "Yukarı Fırat" bölümünde siyasi isteklerde bulunan kimi azınlıklara gereksiz destekler vardı. Pek bana uymadı. Yeprem Türk şair ve fikir adamı olarak mühim şeyler yazıyor. Osman Çakmakçı'nın da orijinal fikirleri var.

1064

Bir arkadaş biyografimi Wikipedia adlı siteme yüklemeye çalışmış. Onaylamamışlar. Arkadaş internetten yararlandığını belirttiği için oldu böyle bir aksama galiba. Bu mevzuyu haber alınca uzattım. Arkadaş 5 saat uğraşmış; bir de ben yordum. Varsın her yerde biyografim olmasın.

1065

Şizofreni bana çok şey kayb ettirdi. 78-79'da yazdığım "Atatürk Sonsuzlaması"nın sahnelenmiş halini 10 Kasım'larda hiç seyr etmedim. Okullardan çağırırlar, gitmezdim. O teatral şiir de 40 yıldır unutuldu zaten.

1066

Müzik sanatçısı Edip Akbayram eski Kadıköy'lüdür; 70'lerde bizim kahveye gelmiş; masama oturmuştu. Hemen hemen hiç alaka göstermedim. Ünlülere karşı bir tepkim vardı o yıllarda. Oysa bir şiirimi besteleyebilirdi.

1067

Oğuzlar -babam anlatırdı- atını silahını bile mezarına koyup; geride bir şey bırakmazlarmış ölünce. Ben de az eşyaya meraklıyım.

1068

Sevil Avşar diyor ki; cenaze törenleri ölümler için değil geride kalanlar içindir.

## Dilek BAYRAM

### FATUM

Ağzım açılıp kapanıyor  
Kapanıp açılıyor

Mimikler

Mimikler

Arada bir duraksamalar

Sanırım konuşuyorum

Suskunluğum bana küskün.

Pastırma yazı sıcağı nefes aldırıyor

Nane aromalı sigaralar

Az biraz kalp ağrısı

Biraz da kalp sızısı hissettiğim

Seyyan Hanım tangosu dinlerken.

En çok en çok sorular acıtan

En çok acıtan dualar

Arabanın altına kaçmış ufak bir kedi

Her gün gidip gelinen yollarda

Boyuna konuşuyor

Konuşuyorum.

Oysa

Ben sana ta küçüklükten küskün.

## Bahadır ÖZDEMİR

### EN SON YİRMİDOKUZDUK

*İlke'ye*

"Eski kirpiklerinin alfabesiyle konuş  
Yoksa ihraç edilmiş X'ler sanırlar bizi."

Yine bir yaz sonunda hatırlıyorsun beni,  
Çocuksu bir dostluğa sığınmak ister gibi,  
Bu gezici kâhine planını sormadan.

Evet, eylül şehrine ıslıkla gireceğim;  
Seramik ve mermerle ünlenmiş limanlarda  
Ve Karya koylarında kalan huzuru anıp.

Yirmi yıl bekletilmiş şarapların tadıyla,  
İyonya kırlarının zeytin kokan rüzgârı  
Ve yüzümden akan ter beni serinletecek.

Elbet sayılı gece yazgıya eklenecek;  
Her ruh, tutsak olduğu cinneti fark edecek;  
Belki de dolunayda şölenler göreceğim.

Birkaç harf daha olsa çözebilirsin beni  
Ama hasat vaktiyle suyu yorumluyorsun;  
Ey inancı sarsılmış Klaros rahibesi!

Yalnızca bir Tanrının akıyla yetinmem ben.

## **Furkan Eren EKİCİ**

### **ŞAİR BÜYÜMESİ**

Sofada sofı çocuk  
Göğsünde cüz  
Elif demedi henüz.  
Cami penceresinden atlar  
İrticadan iltica eder düpedüz.  
Yenişehir kamelyalarından çiçekli sokak arasına  
Meşin yuvarlak peşindedir güpegündüz

Bürüğünü tel ipe hışımla asan koca ana  
Melahat sorularla bulantıdadır gece gündüz  
Ağuları tarihte anlam bulan evlat gibi  
Mushafa sarılır dümdüz

İlahiler, bağıra çağıra icradır ölçüsüz  
Serçe parmakla sarılan kaset kayıtları;  
Miras gülümsemeleri olarak,  
Bila tarihli anılarda hatıradır ölümsüz  
Lades kıkırdakları çatırdamakta,  
Duyargalar daha kalın şişlerle örülmektedir iki ters bir düz.

Arap harfleri, koşturmalı oyunlara tövbedir hoşgörüsüz  
El örüntüsü takkeler başta;  
Günahsız yaştan,  
Adem elması çıkana kadar bozulan yeminler arştadır  
özürsüz  
İlk ısıklı nefis doymamakta,  
Şehvani istekler takip mesafesiyle doğmaktadır tek  
yumurtada bir üçüz.

Tekne orucu vari verilen ergen sözleri,  
Kesim denen kesikte;  
Aradığında bulunan edalar,  
Aşı boyalı ahşap eşiktedir kostümsüz  
Çöp yüzdürülen kaldırım kenarları kumlanmakta;  
Hayat suyunun önünde duramayan her set deltalanmaktadır  
pusulalar yönsüz.

“Sele var, sepet var hanım!” senfonili su molalarında,  
Tay nefesleri soluk soluğa;  
Parıldadığında ateş ölçen soğuk ter eczaları,  
Duvara tutturulan çengel açacaklı kutucuktadır ömürsüz.  
Bademler, cıkcikle şişip kanadı kırık uçmakta;  
Penisilin yiyen kalçalar , önce kasılmakta sonra  
dalgalanmaktadır umarsız ve üstsüz.

Sol yandaki buzdan dolapla,  
Sağ yandaki telden dolapta;  
Şeytan işi bilimle,  
Melek işi ilim çatışmaktadır şarjörüsüz  
Resmi tarihte oğuz boyundan ya da kafa kâğıdından türküz  
Ravi dininde mezhepsel ya da gayr 1 müslümüz

Oluk başlıklı sürahiden akan su zamana dolmakta,  
Rasttan ikinci okunmaktadır hoparlörüsüz  
İnsana bahşedilen azizlik ile  
İnsanca vadedilen yücelikte,  
Beden ve ruh ferahlamaktadır tereddütsüz  
Tanrı; cam bitişiğindeki dokuz kareli pervazdadır; şimdilik,  
sansürsüz !

## **Mustafa OĞUZ**

### **KUM HALİ**

Keşke yarını tertemiz doğursam  
Elini yüzünü yıkasam sözcüklerin  
İmgelerin buğusu yayılsa yaşama  
Damar damar yürüsem zamana

Ağlaya ağlaya ödesem hayatın diyetini  
Gülse kalan ömrümde dünya  
Gözleri ıslı ıslı bebeklerle gelse gün  
Dilime dokunsa bir küçük insan

Kendime yalanlar söyleyen bir adamım  
Bunu anladım bunca yıl sonra  
Ne çıktı aslanların karnından ekmek  
Ne beşiklerinde güvende narin kelebek

Meydanlarda çarımıha geriliyor masumlar  
Evlerde sokaklarda devekuşu kum dağları  
Ruhumu beynimi kalbimi yakıyor  
Taşları çatlatan bir sonsuz sağırlık

## **Turgut Can KÜÇÜK**

### **BERK'E BİR YENİ EYLÜL ŞİİRİ**

seninle içimizde saman kâğıtlarına çizilmiş bir su yolu  
sana uzatmak istediğim.

tatlım,  
şehirde değildim  
uzaktaydım, tatildegdim.

annemle kırlara çıktık, güze doğru olan ne varsa bakacak ve  
istersek  
toplayacaktık

çok başka otlar gördüm  
çok başka otlara yaklaştım

bu yılımızda senin için yepyeni bir eylül olsun diye  
senin için istiyorum,  
hem hani senin ellerin kısık gülüşün gibi

gözlerin doluyor ya zaman zaman  
gözlerim doluyor.

## **Gül YILDIZ ERMiŞ**

### **HEYAMOLA**

Çiçeklerin mevsimleri değişmiş  
Sarmaşık otları sarmış dört bir yanımı

Sabah ayazlarında unutulmuş güneş  
Tenim her nasılsa bedenime giydirilmiş

Yurt edinmiş gemileri heyamola  
Çalmaya hükümlü zahir zaman

Beni de al boşluğuna kar  
Kayıp koylarda geçiyorum kendimden

## ŞİİR SİMÜLASYONU

### Muharrem SÖNMEZ

Bir zamanlar edebiyat ortamında iyi şiir koalisyonu diye bir yaklaşım içine girildiğini hatırlıyorum, hatta bu adla bir deneme kitabı da yayımlanmıştı. Ama koalisyon kavramının ülke tarihimizin son otuz yılında iyi bir yeri olduğunu pek söyleyemeyiz. Yapılanların yahut yapılmayanların sonucunda toplum hafızasına bu kavram bir kriz uyarısı şeklinde girmiştir. Doğru ve yanlışlığı elbette tartışılır ama iyi ve şiirin yanına koalisyonu eklediğinizde bu verilmek istenen olumlu mesajı tersine çeviren bir duruma soktuğu kanaatindeyim. Hele ki üzerinde herkesin açık yüreklilikle hemfikir olacağı bir tanıımı yokken şiirin iyisi ve kötüsü üzerine konuşmak bile daha başlangıçta elinizi zayıflatan bir gerçekken.

Cüretkâr ama cüretini akıl ve insaftan değil sosyal medyadan alan modern insan tipinin her şeye dayattığı bu sığılıkta şiirin alacağı pay da ne yazık ki yozlaşmış her kavramdan kendisine kalan posadır. İstisnasız ne zaman bir sosyal medya uygulamasına girsem, muhteşem ve harika başlıklarıyla paylaşılan sanal şiir dergilerindeki şiirlerin pespayeliği tam bir hayal kırıklığıdır. Zamanında itiraz edilemeyen her yanlış eylem, zaman geçtikçe gerçeğin yerini almaya çalışan kötü bir taklidine dönüşmeye başladı. Okur sayısı mı, niteliği mi derken bile bu vasatlığın sebep olduğu depresyonun nedeni, her zaman bilinçaltımızda duran ve giderek aktifleşen fay hattına yabancılaşan yeni şair ve okur tipidir.

Gelin görün ki iyi şiirlerin temel aldığı tek hakikat zamandır. Yazılmış ve yayımlanmış her iyi eser illaki layık olduğu yeri bir gün alır. Birileri söylediğinde değil, zaman söylediğinde ortak insanlık hafızasındaki evrensel konumunu alan metinlerdir dikkate alınması gereken. Onun dışındaki her şey bireysel değerlendirmeler, yersiz övgüler, çıkar ilişkilerinin örgütlediği kötücül ittifakların ortaya koyduğu sığılıklardır. Suyu bulandırmaya çalışanların bu hezeyanları, kendi değersizliklerinin ortak değer olarak kabul edilmesine yönelik ortalıkta bir suikastçı gibi gezinmeleri malumun ilamından başka bir şey değildir.

Bu yaratılmaya çalışılan şiir koalisyonundan şiir simülasyonuna geçişin diğer bir ayağı ise bilindik yayınevlerinin berbat şiir tercihleriyle yayımladıkları kitaplardır, bu durumu analiz ederken dikkat edilmesi gereken bir başlık da bu tercihlerdeki kıstasların neliğidir. Hele ki Türkçe Şiir, Türkçe Edebiyat gibi garip başlıklarla yayımlanan kitaplarda, ortak bir politik iradenin tezahürlerinin ve baskısının olduğu yadsınamaz. Bu yayımların politikalarını belirleyenlerin hangi ideolojik zemine dayanıyorlarsa dayansınlar yaptıkları tamamen bir vasatlık tiranlığıdır. Onların düşüncelerinin, inançlarının, fikirlerinin, ideolojilerinin, etnik ve cinsel yönelimlerinin aleyhine hiçbir şey söyleyemezsiniz çünkü söylediğiniz anda sizi pişman edecek birçok kullanışlı aygıtlara sahiplerdir. Şair adı altında arzı endam eden bu aygıtların yayımlanan kitaplara baktığımızda göreceğiniz tek şey şiir dışında her şeydir. Şiir haricindeki her şeyin şiir kabul edildiği böyle bir edebiyat kamusunda sorulması gereken soru da, aslında binlerce yıldır sorulduğu haliyle, hâlâ önümüzde açık ve seçik bir şekilde durmaktadır, şimdi söyleyin, şiir nedir?

## TANIŞMA

çöplerimi kokluyorum  
acıyan, paslı, gıcırdayan  
üstümde kocaman cılız  
ekşi sesle batan fersizliği

boncuk boncuk ter biriktirsem de yetinemem  
kızılırmak soframda kırık kum tanesi  
cam olmaya meftun, kırılmaya  
oysa dördüncü şartımdan önceydi  
yaşamak

hediyenin cansız makbul, açmayı, solmayı  
çiçekler! kendimde göremediğim yaşam; unuturum hep  
hangi çiçek nasıl sulanır  
hangi kırmızı elmanın mesela  
baharda patlayan rengi neydi  
sormamalıyım, bu sorular tuzak  
sonunda pasajın cansız odalarında ayaklarım  
su sesi kaybolur ayıbıma

yine de  
koşmayı sevdiğimi bilmesin  
yapraklarımı da  
nefesimin değmediği yerde öpsün

ben güneşin kızı  
rezilce ölümlü yıldızların kursağında  
sen marsın soğuktan yaktığı  
orman diplerinde kayıp  
sınır yolcusu  
aç gözlerini

memnun oldum

burası sahra

## Seçkin ZENGİN

## HIR

kalabalık hır...

## ANNEM

annem,suda  
yazma...

## SUNAK

kıyısız aşklar  
sunağı...

**Hatice EĞİLMEZ KAYA**

## UZAK GÜZ GÜNLERİ

her kadın anadır,  
her kadın aşk.

oysa ne magdelanalı  
bir dilberin güzelliği kalır  
ne çarşıdaki peygambere son çağrısı.  
ne korku ne de keder...  
sahile vuran anımsayışlar olmasa.

kanatları gümüşten,  
nazenin bir kuş yerküre.  
dönerek ıltır  
kalbindeki kederi.

haziran  
aceleci hem de ürkek  
bir keleşin  
kapı önlerinde  
solan yansıması...

koyu kahve gözleri  
var, depresif  
bir adamın.  
kederle baktı,  
çaydanlıkta kaynayan  
suya.  
ha gitti ha gidecek sevdiği gelincik,  
mavi çiçekli  
eteklerini savurarak...

işte güneş  
işte ortancalar...  
yarı ölgün, karamsar!  
uzak güz günlerinin hayaletleriyle savaşır  
geniş zaman.

ve genç werther  
acılarını  
yazıp çizmekte  
en solgun mürekkepleri tüketerek!

**Deniz SARITOP**

## SONRAKİ SAYFA

Acıların tartılacağı bir terazi,  
garip ama gerçek.  
Yeterki akıl ve kalp, fikir ve vicdan  
daima birlikte hareket etsinler.  
İşte bu çizgiden sonra  
insanı insana anlatmak  
daha kolay olacak.  
...ve kelimeler, düşündüğümüzden  
daha çok düşündürecek.

**Kemal KOLÇAK**

## ENKAZDAKİ ŞİİR

En güzel şiirler öldükten sonra yazılır  
Ben hiç ölmedim.  
Öyle bir an gelir ki, insan  
Ölümü bir misafiri bekler gibi bekler.  
Oysa soluksuz bir yağmurdur hayat  
Tam hiç bitmeyecek sandığım o an,  
Diner.  
Elinde bir nar tutuyorsundur da  
Yere düşer hani.  
Nar tanesi, nardan daha kırmızıdır.

En güzel şiirler öldükten sonra yazılır  
Ben hiç ölmedim.  
Göz bebeklerimi yavaş yavaş kemirmedi milyonlarca küçük  
kurtçuk  
Larvalarını bırakmadı ağzıma,  
Nemli ve sıcak.  
Tırnaklarım ve saçlarım uzamaya devam etmedi  
“Sadece suret değiştiririz.”  
Üzerime yığılı duvarları, yavaş yavaş kazırken içimden bu  
cümleyi tekrarladım.  
Öyle ya, insan mezarını ölmemeli.  
Evimizi düşündüm ve nerede olduğumu hayal ettim  
İşte şurası misafir odasına uzanan koridor olmalı,  
Hemen bitişiğinde balkon  
Ve balkonda yıldızlar.  
Yıldızlar, gökteki odasıdır evimizin.

En güzel şiirler öldükten sonra yazılır  
Ben hiç ölmedim.  
Uzaktan gelen sesler giderek daha da uzaklaştı.  
Artık umudu kesmiş olmalılar  
Oysa ben hâlâ uyumaktan korkuyorum.  
Berraklığımı yitiriyor her şey.  
Acaba sesimi duyacaklar mı, kaç saattir buradayım  
-Neredeyim?  
-Bir göl kıyısında,  
Kırmızı gözleriyle turnalar dans ediyor  
Avcularımın arasında yazdığım son şiiri tutuyorum.  
Bu demir ve toz yığını arasında onu bulursanız şayet,  
Okumayın sonunu.

“Ben hiç ölmedim.”

Nisan 2023

**Nihan IŞIKER**

## YA SEN

Gelmem de  
Sen beklersin üzüldürüm...

## EROTİZMİN YAKI BÖCEĞİ

Gizemli güzelliğin ve doyumsuz lezzetle ilaç oldun  
canıma  
Gezdim engininde yükseğinde, gizlendim tenhalarında  
Ah, sıçradı canın, sızdı çarşafllara gelinciğin mor kınası

‘Kutsal Şarap Bardağını’ gezdirdim göğsünde, güle kesti  
kuru otlar

Uzanıp tadını harman ettim, yağmaladım yemişlerini

Beden kıvrımların parıldadı ellerimin, dudaklarımın altında

Öptüm öptüm lekeledim tenini, ovalarını, her yerini  
Güneşi çözüdüün sevinci sarınırken, oysa hüznün hırkandır  
Çok öptüm, çok, ilkelleştim, vahşileştim yırttım göğü

Anlı şanlı güzel kın kanatlı, nasıl da benzersin cinsellik  
böceğine

Günbatımına doğru geniştir vadimiz ama dünya küçük

Erotizmin yakı böceği, gündüzü örttün, ısıttın zamanı  
Kirke’nin Tanrılarla cebelleştiği gibi orgazm olduk, kan  
sürdük dağlara  
Yastığımızı döşeceğimizi bir menekşe öbeğine, şiirlere  
aktardık

Yaban bir acı düştü yorganların zorba koynuna

Gönlümüzün tahta olukları nereye akarsa bir düşlem derdik

O kan, gülümserdi döşeklerde, tamamlardı haritayı

Günah gibi cazibesıyla bir Tanrı inerdi zeytinliğe, gölgesi  
gümüşten  
Benim sevgilim, Yunan Tanrılarını kadar çoktur işte

Yüreğimin dallarını eğen güzel bir anı yumağı olurdu

Hangi dünyanın kötülükleri zarif bir zambağı kirlitebilir

Bâkire bir kızdın sen, giysi örterdin vahşi çiçeklere

## GENÇLİĞİM

Diyebilirim ki aslında ben senin için  
aldığım nefes gibi yakın  
gönlüme sevda kadar uzaksın  
derinsin Yusuf’un atıldığı kuyularca  
tonçlarda boy atan başaksın

Hayallerime gömülü hasret yumağı  
aşkımda kadehler dolusu zehir  
tehir edilmiş bir avuç içi tebessüm  
alnıma kazınmış terkedilesi şehirsin

Yutkunamadığım soluğum senelerce  
omzuna yaslanamadığımsın gecelerce  
ellerimde düğüm düğüm organ  
sönük bakışlarımın ummanısın

Ne soğuksun benim için ne sıcak  
nisanın ilk yağmuru / kasımın ilk karı  
andız diplerinde biriken incir yapraklarımsın

Kitap aralarında kuruyan hercai gül  
arzularıma çiseleyen sancılar âlemi  
lacerem umudumun buhurumeryemisin  
her fikrimin çözülemeyen denklemin

Aslında biraz da gözyaşım  
köşe bucak kaçışım saklanışım  
yosun dağınıklığımsın biraz da  
martılara göz kırpanımsın

Peri kızları gibi narin  
/sakin deniz melteminde/  
kıvıldağan zeytin dalı  
çokça deli dolu ama belki de  
bohemi sokaklarımın çıkış yolusun

Bir bebek için neyse anne nefesi  
bir bahar için neyse kuşların sesi  
sen de osun benim için  
ey ömrümün tunçtan kafesi gençliğim  
ey yazgımın ters lalesi gençliğim

Yayın Yönetmeni : Ramis Dara  
Prodüksiyon : İhsan Üren, Zühtü Engüdar - Ersin Erdem,  
Zihni Engüdar, Yalçın Oğuz.  
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : Halim Çiftçi (Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet. Sok.  
Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5- MUDANYA)  
Yazışma ve posta kargo adresi : PK 68 16361 Ulucami – BURSA  
E- Posta : akatalpa@hotmail.com  
Yayın Türü : Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685

Kâğıt çıkışlı dergi sadece İzmir’de dağıtımına verilmekte.  
İsteyen herkes akatalpa sitesinden kâğıt çıkışı alabilir.  
Yazıcı çıkışı : Selman Kırtasiye, Kuruçeşme Mh.  
Altıparmak Cd., 16050 Osmangazi – BURSA

Ocak 2000’de Bursa’da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi  
*Akatalpa* ([www.akatalpa.org](http://www.akatalpa.org)), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.